

позиция около Стръмния спускъ, то излизанieto на Скобелева можаше още да се забави.

б) Весселъ папша, повидимому, не е съзнавалъ ясно, че на 27 и 28-мо число позициитѣ му на върха губяха прѣдшната си важностъ, която сега се прѣнасяше на Шейновския лагеръ. Вмѣсто да събере и спуcтнi отъ планината по възможностъ всичко за да го съсрѣдоточи въ укрѣпения лагеръ за борба на рѣшителния пунктъ, ний виждаме че той води боя: сутрента на 27-мо число само съ 8 табора, и едва надвечеръ събира 15—16. Къмъ сутрента на 28-мо число половината отъ силитѣ му все още оставаха въ планината и само около пладнѣ доло бѣха събрани до 25 табора, а на върховетѣ около 15. Ако турцитѣ бѣха оставили 2—3 табора на шосето на южния склонъ на Св. Никола и само слаби караули на другитѣ височини и съберяха прѣзъ нощта отъ 27—28-мо всичко останало въ полето, то утрѣшната атака срѣщу Святополкъ Мирски все още имаше голѣми шанси за успѣхъ и благодарение на закъсняването на Скобелева можаха, ако не да биятъ по части и двѣтѣ колони, то поне да отстъпятъ къмъ Сръдня гора. Оставянieto на слабъ заслонъ срѣщу западния фронтъ и рѣшението да се прѣмине въ настѣпление съ главнитѣ сили срѣщу Мирски бѣше единъ образцовъ маневръ, но прѣдприетъ съ недостатъчни сили той. не можаше да даде съществени резултати.

в) Турската кавалерия прѣзъ 27-мо и 28-мо число направи всичко каквото можаше да се чака отъ една добра конница. А когато Весселъ папша развѣ бѣлия флагъ, тя още съхрани въ себе си достатъчно морални и материални сили за да си пробие пътъ и излезе отъ желѣзния обръчъ, въ който бѣше попаднала.